

βουρλόχορτο τό, άμάρι. βρουλλόχορτο Σίφν.
 Έκ τών ούς. βούρλο καί χόρτο.
 Τό φυτόν άριστεύλα ή βρομοειδής (aristella bromoides), πόα πολυετής.

βουρλώνω Ήπ. — Μλελέκ. Έπιδόρπ. 216 — Λεξ.
 Βλαστ. Δημητρ. βουρλώνον Θράκ. (Αίν.) βρουλλώνω
 Κρήτ. Χίος.

Έκ τοῦ οὔς. βούρλο.

1) Διαπερῶ τι εἰς βούρλον Ήπ. Θράκ. (Αίν.) Χίος
 — Μλελέκ. ένθ. άν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Συνών. άρ-
 μαθιάζω, βουρλιάζω Α1. 2) Ράπτω μέ βούρλον άντί
 κλωστής Κρήτ.: Άσμ.

Κ' εἶχε τα κι άναρραμμένα, μέ τὰ βροῦλλα βρουλλωμένα
 Συνών. βουρλιάζω Α8.

* **βουρόπουλλον** τό, βουρόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
 Έποκορ. τοῦ οὔς. βούρα διά τῆς παραγωγικῆς κα-
 ταλ. — πουλλόν, δι' ήν ιδ. — πουλλος.

Μικρά ποσότης χωροῦσα εἰς τὴν δράκα: Δός με ἕναν
 βουρόπον αλεύρα. Συνών. φουχτίτσα.

βούρος ό, Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) Ρόδ. (Άφάντ. κ.ά.)
 — Λεξ. Αίν. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 431 βούρους
 Σάμ.

Έκ τοῦ άρχ. οὔς. βωρεύς. Ίδ. ΜΣτεφανίδ. Όρολογ.
 Δημώδ. 1 (1941) 18.

Εἶδος ἰχθύος, ό όποῖος τρώγεται συνήθως καπνιστός
 ή άλίπαστος ένθ. άν.: Παροιμ. Οὔλ-λδον τόν βούρον εφά-
 μεν τον κ' ή νουρά τὰ μάς ποσταθῇ θέλει; (ἐπὶ τῶν άπο-
 καμνόντων όλίγον πρό τοῦ τέλους τῆς εργασίας των) Ρόδ.

βούρτσα ή, κοιν. βούρτσα Ήπ. (Πρέβ.) Καππ.
 (Άραβάν.) φούρτσα Θράκ. (Άδριανούπ. Σηλυβρ. Κρήτ.
 (Σέλιν. κ. ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Μέγαρ. Ναύστ. κ.ά.
 φούρτσα Πόντ. (Οίν. Όφ. Τραπ.) φούρσα Ναύστ. βρού-
 τσα Άνδρ. Θήρ. Κυδων. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ.
 Μεγίστ. Σύμ. Χίος—Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. φρού-
 τσα Κύπρ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. βούρσα Άθῆν. Πε-
 λοπν. (Μεσσ.)—Λεξ. Βλαστ. 420 βρούσα Μύκ. σβούρ-
 τσα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) βούσα
 Άθῆν.

Τό άμάρι. μεσν. οὔς. βούρτσα πιστοποιούμενον υπό
 τοῦ μεσν. παρά Δουκ. ρ. βουρτσιζειν Πβ. καί GMeyer
 Neugr. Stud. 4,20.

1) Ψήκτρα ένδυμάτων, ύποδημάτων, όδόντων κττ.
 κοιν. καί Πόντ. (Οίν. Όφ. Τραπ.): Γένεια — μαλλιά — μου-
 στάκια σά βούρτσα (σκληρά καί άνωρθωμένα) κοιν. || Φρ.
 Κάνω τὰ μαλλιά μου βούρτσα (τὰ κτενίζω πρός τὰ άνω)
 πολλαχ. || Παροιμ. Άντρα, βούρσα, κόπανο, Μεγάλη Πέφτη
 εφτασε (ἐπὶ νωθρᾶς γυναικός ἐπιλαμβανομένης έργου πολὺ
 άργά, ἐπιδεικνυούσης δὲ παράκαιρον καί άνωφελῆ ζῆλον)
 Μεσο. Έρχετ' ή Μεγάλη Πέφτη, τρέχα βούρτσα καί λα-
 τάρι (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Ήπ. 2) Χρωστήρ κοιν.:
 Έρθε ό μογιατζῆς μέ τοῖς βούρτσες καί τὰ πινέλλα του
 Λεξ. Δημητρ. Βούρτσα τοῦ λαδιοῦ — τοῦ χρυσώματος — τοῦ
 βερνικιοῦ Ναύστ. 3) Δέσμη οἶον χόρτων κττ. Σύμ. β)
 Έν τῇ συνθημ. γλώσσῃ τό γένειον Θράκ. (Όρτάκ.) 4)
 Ξύλον μέ τό όποῖον κτυποῦν τό γάλα πρός άφαίρεσιν
 τοῦ βουτύρου Ήπ. (Πρέβ. κ. ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.)
 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. β) Δοχεῖον έντός τοῦ όποῖου κτυ-
 ποῦν τό γάλα πρός έξαγωγήν τοῦ βουτύρου Ήπ. (Πρέβ.)
 Λευκ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Άρτοτ. Κλών.)—Λεξ. Αίν. Βλαστ.
 287: Τοῦ γάλα τοῦ κουπανᾶν 'ς τ' βούρτσα μι τὸν βουρ-

τσόξ'λου Αἰτωλ. Συνών. βουτυρίτσα 1. 5) Τό ζῶον
 άσβός Λεξ. Βλαστ. 420. 6) Παιδιά καθ' ήν παίζεται
 ἱστάμενοι όρθιοι εἰς στενότατον κύκλον διαβιβάζουν όπι-
 σθέν των βούρτσαν καί ό κρατῶν ἐκάστοτε αὐτὴν ἐπι-
 χειρεῖ εἰς κατάλληλον στιγμήν νά κτυπήσῃ διά ταύτης
 τὴν ράχιν τοῦ έν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἱσταμένου, χωρὶς οὔ-
 τος νά προσθάσῃ νά συλλάβῃ τὸν κρατοῦντα. Έάν οὔ-
 τος συλληφθῇ, αντικαθιστᾷ τὸν ἱστάμενον εἰς τό μέσον
 καί οὔτω συνεχίζεται ή παιδιὰ Πελοπν.

βουρτσάκι τό, κοιν. βουρτσάκ' βόρ. ιδιῶμ.

Έποκορ. τοῦ οὔς. βούρτσα διά τῆς παραγωγικῆς
 καταλ. — άκι.

1) Μικρά ψήκτρα, μικρά βούρτσα κοιν.: Βουρτσάκι
 τῶν δοντιῶν — γὰ τὰ νύχτα. Συνών. βουρτσι 1. 2)
 Μικρὸς χρωστήρ Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. 3) Ό δημη-
 τριακὸς καρπὸς όροβος, ρόβη Θράκ. (Σκοπ.): Σπέρνουν
 τό βουρτσάκι.

βουρτσάρω σύνθη. βρουτσάρω Μεγίστ. φουρ-
 τᾶρω Πόντ. (Οίν.) βρουτσέρω Μεγίστ. βουρτσαρίζω
 Πελοπν. (Μεσο.)

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα.

Βουρτσιζω 1, ό ιδ.

βουρτσᾶς ό, πολλαχ.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 — ᾶς.

Ό κατασκευάζων ψήκτρας. Η λ. υπό τὸν τύπ. Βρου-
 τσᾶς ὡς τοπων. Κάρπ.

βουρτσᾶ ή, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα καί τῆς παραγωγικῆς κα-
 ταλ. — ᾶ.

1) Έκάστη κίνησις τῆς καθαριστικῆς βούρτσας ένθ'
 άν. 2) Τό διά μιᾶς κινήσεως τῆς βούρτσας άποτιθέμε-
 νον χρώμα άσβέστου διακρινόμενον άπό τὴν λοιπὴν ἐπι-
 χρωσθεῖσαν ἐπιφάνειαν Λεξ. Δημητρ.: Ό τοῖχος ἔμεινε
 ὅλο βουρτσᾶς.

βουρτσι τό, Πόντ. (Οίν. Όφ.)—Λεξ. Δημητρ. βουρ-
 τσῖν Πόντ. (Κερασ. Οίν.) βρουτσῖν Κύπρ. φουρτσῖν
 Πόντ. (Άμισ.) φρουτσῖν Κύπρ.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα.

1) Βουρτσάκι 1, ό ιδ., Λεξ. Δημητρ. 2) Εἶδος
 σκληρᾶς βούρτσας Πόντ. (Οίν.) 3) Εἶδος βούρτσας ἐκ
 τριχῶν χοίρου χρησιμοποιοῦμένης έν τῇ κατεργασίᾳ τῆς
 καννάβεως Πόντ. (Κερασ. Οίν. Όφ.): Έπαρε τὸ βουρτσι
 βούρτσιο τὸ καννάβ' Όφ. Συνών. *βουρτσόπουλλον.

β) Θριξ χοίρου Πόντ. (Άμισ.) 4) Δέσμη τριχῶν
 Κύπρ.: Έβγάλασι μαλλιά βρουτσᾶ.

βουρτσιέρα ή, Λεξ. Βλαστ. 337.

Έκ τοῦ οὔς. βούρτσα καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 — ῖέρα.

Θήκη βούρτσας.

βουρτσιζω κοιν. καί Πόντ. (Ίμερ. Κερασ. Ματζούκ.
 Όφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.) βουρτσιζον βόρ. ιδιῶμ.
 βουρτσῖζω Καππ. (Άραβάν.) Πόντ. (Οίν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
 βουρτσῖζον πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. βρουτσῖζω Ρόδ. βρου-
 τσιζ-ζω Σύμ. βρουσιζω Μύκ. φουρτσῖζω Πόντ. (Κερασ.
 κ.ά.) φουρτσῖζον Θράκ. (Άδριανούπ.) φρουτσῖζω Κύπρ.

Τό μεσν. βουρτσιζω, όπερ ἐκ τοῦ βουρτσιζω Πβ.
 Διήγ. παιδιόφρ. στ.483 (ἐκδ. GWagner σ. 158) «καί περι